

Pierre Franckh
USPJEŠNO ŽELJETI

Pierre Franckh

Uspješno željeti

S njemačkoga prevela
Sandra Markota

Važna napomena!

Autor i izdavač brižljivo su doradili i provjerili savjete koji su objavljeni u ovoj knjizi. Unatoč tome nije moguće jamčiti za njih. Autor, izdavač i njihovi suradnici ne odgovaraju za eventualno nanесenu štetu ljudima, stvarima i imovini.

Naslov izvornika

Pierre Franckh

Erfolgreich Wünschen

Copyright © 2006., KOHA Verlag GmbH

Original German edition published by

KOHA Verlag GmbH, Burgrain, Germany

*Snovi se ostvaruju.
Svaki dan, svake minute, svake sekunde.
Stalno nešto priželjkujemo.
Svjesno ili nesvjesno.
Bez obzira na to vjerujemo li u to ili ne.
Želimo čak
i onda kada uopće ne želimo.
Što priželjkujete?*

Što treba ostvariti u Vašem životu?

Predgovor

Moja priča

Sa šest godina ostvarila mi se prva želja. Napisao sam pisamce svom anđelu zaštitniku koje moja majka nikako nije smjela pronaći te sam ga stoga sakrio. Želja mi se unatoč tome ispunila. Dobio sam točno onakav bicikl kakav sam i priželjkivao. Točno u boji kakvu sam želio te sa zvonom koje je na sebi imalo ukras u obliku miša.

Kada sam imao devet godina, više nisam vjerovao, već sam znao da se želje ostvaruju. Barem moje želje. U međuvremenu sam već na papiriće ispisao mnoge želje koje su se ispunile. Čuda za

mene nisu bila stvar u koju vjerujete ili ne, već su postala stvarnost.

Mali je dječak usprkos svemu odlučio to podvrći preispitivanju. Sigurno je samo ono što je provjereno. Iz tog sam razloga bio primoran iskušati nešto što nikako nije bilo ostvarivo. Palo mi je na pamet da od »bića ondje gore« naručim ulogu u filmu. Uistinu dobru ulogu, a moje ime treba biti ispisano na foršpanu velikim slovima. Na papirić sam stoga i napisao: ...da me svi mogu dobro vidjeti«. I doista, još sam iste godine u igranome filmu »Fakinske priče« dobio ulogu suparnika glavnog junaka. Moji su roditelji smatrali da je riječ o čudu – a ja svojom narudžbom, koju nitko osim mene nije shvatio ozbiljno.

Ja sam je itekako shvatio ozbiljno jer je narudžba bila vrlo točno definirana, mnogo više od onoga što sam zamislio. Počinio sam, naime, malu, ali sudbonosnu pogrešku. Na papiriću sam zapisao da želim da me na filmu svi vide. No, govor nisam ni spomenuo. Redatelj je za vrijeme snimanja filma odlučio da će lik kojega sam glumio biti pruski dječak koji govori berlinskim

narječjem. Na moj posvemašnji užas, u filmu sam progovorio drukčijim glasom jer su moj glas zamijenili sinkroniziranim govorom. Dobio sam, dakle, prvu veliku ulogu na filmskom platnu; želja mi se ostvarila. Svi su me mogli vidjeti, ali me nitko, nažalost, nije mogao čuti.

Nisam mogao dobiti bolji te, nažalost, ni bolniji dokaz svog nepreciznog željenja (to je i razlog što sam cijelo jedno poglavlje ove knjige posvetio ispravnu formuliranju.)

Neko sam vrijeme gnjevno grdio »ona bića ondje gore«. No naposljetku mi je postalo jasno da krivnja nije njihova. Oni govore neki drugi jezik, a ne moj. Nisu mogli znati što ja smatram dobrim ili lošim. Nisu imala iskustva kako se ovdje, na Zemlji, stvari odvijaju, već su jednostavno samo proveli moje napatke. Otada za mene više nije bilo dvojbe:

Želje se ostvaruju.

I to točno onako kao što smo ih naručili.

Kao dijete sam to znao. Kao dijete sam bio u dodiru sa svojim željama te očekivao da se one

ostvare prema mojim zamislima. Sustav papirića s ispisanim željama tada je besprijekorno izvršavao svoju zadaću.

No, dječak je rastao te u nekom trenutku i odrastao. Maleni dječak koji je tada kao dijete znao više nego kasnije kao odrasla osoba postao je skeptičan i »realist«.

U pubertetu je više vjerovao odraslima nego samome sebi. Njegov talent »željenja« sve je više padao u zaborav. U svom odraslom svijetu želio je sam nešto postići, htio je biti ponosan na sebe i vjerovati u vlastitu snagu. Tuđu je pomoć, a posebice onu »odozgo« smatrao smiješnom i sramotnom. U životu malenoga dječaka čuda više nisu bila dobrodošla. Život mu je postajao sve teži, ozbiljniji te je često nailazio na nepremostive prepreke. Počeo se boriti, sve češće uspoređivati s drugima te primijetio da igra lošim kartama.

U međuvremenu je postalo očito da je svijet nepravedan: zašto nekima baš sve polazi za rukom, a drugima ne? Kako to da jedni uvijek imaju »sreće« dok kod drugih sve ide nizbrdo? Zašto jedni žive nevjerojatno dobro, a neki strašno loše?

Odgovor na to pitanje pronašao sam kada sam godinama kasnije naišao na malenu bijelu knjižicu s naslovom »Čuda« koja je značila prekretnicu u mom životu. Stuart Wilde u toj knjizi pripovijeda o sličnim iskustvima koje sam proživio kao dijete. Jedinostveni način željenja naziva narudžbom – izraz koji čudesno pristaje – a Wilde tvrdi da djeluje za sve ljude i u svakom trenutku.

Bio sam duboko ganut. Počeo sam se prisjećati svog djetinjstva. Tada su još bila moguća čuda o kojima je govorio Stuart Wilde. Bila su mi jednostavno na raspolaganju.

Ali zašto bi nešto poput toga bilo omogućeno samo djetetu? Zašto ne i odrasloj osobi?

Možda život i nije tako nepravedan? Možda je jedina razlika između uspješnih i neuspješnih u tome što pobjednici nikada ne sumnjaju u svoje želje? Jednostavno znaju da im pripada ono što požele. Smatraju da je normalno da se njihove predodžbe ispunjavaju? Njihove se misli ostvaruju, i to neprestano. No, na koji način »razmišljati« drukčije od drugih?

**Uspješni ljudi ne sumnjaju
i uvijek su pozitivno usmjereni k svojim ciljevima.**

Sve se, naposljetku, uvijek svede na jednu razliku. Jedni priželjkuju svjesno i ciljano, a drugi nesvjesno i nekoordinirano, bez spoznaje da su sami uzrok takvog stanja.

Knjigom Stuarta Wildea moj se život u potpunosti promijenio. Otada sam u svom životu nebrojeno puta *želje uspješno* predao. Stvar djeluje! Život je tako jednostavan, morate samo zaželjeti i naučiti nekoliko malih trikove i štoseva. Kao i kod svega, tako i kod *uspješnog željenja* možete pogriješiti u mnogočemu te svašta može poći po zlu.

I željeti se može naučiti

Želje se ostvaruju. Svaki dan, svaki sat, svake minute. I naše želje. I to sve. No, to također znači da se i naše sumnje ostvaruju kao i naše misli o vlastitoj inferiornosti. Te su misli također želje, iako nenamjerne, no svejedno se obistinjuju.

Počeo sam se pažljivo proučavati. Predmet moga zanimanja bile su prije svega moje nesvjesne želja i pitanje kako da zadržim nadzor nad njima.

**Naša se očekivanja često ne ispune,
jer očekujemo da se neće ispuniti.**

Svemir ne zna razlikovati dobro i zlo. On je jednostavno daje. Svemiru je svejedno hoće li se ostvarenje želje negativno ili pozitivno odraziti na naš život. Svemir ne poznaje pravedno ili nepravedno, dobro ili loše, pozitivno ili negativno. Svemir nam daje samo ono što odgovara našim predodžbama.

Svemir? Što bi to trebalo biti? Pa, pomoći će nam ako si svemir predočimo kao gigantski veliku robnu kuću kataloške prodaje. Slična se stvar događa i našim željama. One se obrađuju i isporučuju.

Nešto kasnije u knjizi pozabavit ću se stvarnim fizikalnim međudjelovanjem slanja naših želja i njihova ostvarenja u našim životima, to jest o

odnosu energije i njezine manifestacije na materijalnoj razini. Trenutačno će nam predodžba univerzalne robne kuće kataloške prodaje pomoći da ispravno naučimo način na koji možemo naučiti željeti. Od pomoći će nam biti da se time neopterećeno pozabavimo. Sve ono zabavno i dječje ostvaruje se mnogo brže i spretnije.

Da bismo bez poteškoća bili neopterećeni i ležerni, važno je znati da nam *sve stoji na raspolaganju te da ono što dobijemo neće nikome drugome manjkati*. (Ovo se, naravno, ne odnosi na slučaj kada poželim supruga svoje prijateljice.)

U posljednjih sam trideset godina mnogo naučio o tome kako *uspješno željeti*.

Iz vlastitih i tuđih iskustava i pogrešaka iskristaliziralo se sedam pravila koja nam pomažu živjeti život kakav smo oduvijek željeli. Ako nešto poželimo na *ispravan* način, ostvarit ćemo sve u svom životu. I ono nemoguće. Čak i ono nedostižno. Čudesno je što ne postoje granice ako nešto pravilno zaželimo. Bez obzira na to

je li riječ o novcu, kući, autu, partneru, poslu ili ljubavi: sve je moguće.

**Ne postoje granice.
Ograničenja postoje samo u glavi.**

Ondje, u glavi, oblikujemo svoj svakodnevni svijet. Mi odrasli to ne znamo ili ne želimo znati te smo stoga najčešće sa svijetom koji smo sami stvorili vrlo nezadovoljni.

Na koji način otkloniti ograničenja, kako željeti na pravi način? Kako da nam pođe za rukom da svoje želje izrazimo sasvim jasno i nedvosmisleno, a da predaju svoje želje ne uprskamo ili poželimo nešto što zapravo ne priželjkujemo? Kako da ne propustimo predaju? Kako da onome lošem u našem životu ne pridajemo preveliku pozornost?

Sve su to pitanja koja mi na predavanjima ljudi uvijek iznova postavljaju. No, naposljetku riječ je samo o jednome: kako da uspijem u naumu da u svoj život pustim čuda?

**Želje se ostvaruju.
Što u mom životu treba ostvariti?**

Što sam češće na svojim predavanjima pripovijedao o *uspješnom željenju*, to su ljudi željeli više doznati o toj temi. Mnogo je onih koji su već čuli o najrazličitijim vrstama željenja te *uspješno željenje* neko vrijeme čak i prakticirali da bi naposljetku odustali jer cijeli sustav za njih naprosto nije funkcionirao.

Bio sam začuđen da ono što je za mene i moj život u međuvremenu postalo posve normalno drugima nije samo po sebi razumljivo. Što sam više pripovijedao, to se postavljalo više pitanja. Počeo sam preispitivati samoga sebe te ispitivati svoju publiku na koji način priželjkuju. Postajalo mi je sve jasnije zašto kod velikog broja njih to ne djeluje i gdje su pogreške.

Sve sam češće slušao molbe da konačno nešto napišem o načinu rada *uspješnog željenja*.

Veliko hvala svima onima koji su me na to uvijek iznova primoravali. Bez vas ne bi bilo ove knjige.

Još mi je uvijek u sjećanju gospođa koja mi je uz ljubazan osmijeh rekla: »Znam da ćete napisati tu knjigu.«

»Zašto«? zapanjeno sam upitao.

»Jer ja to želim.«